

що допомагає нам зрозуміти виключно складні проблеми, – відома формула Ейнштейна $E=mc^2$. Якби Ейнштейн не зміг побудувати цю математичну модель, в якій символи замінюють реальність, малоймовірно, щоб у фізиків з'явилася навіть віддалена ідея про взаємозв'язок матерії та енергії. Математичні моделі відносяться до типу моделей, що найчастіше використовуються також при прийнятті організаційних рішень.

Модель задачі прийняття рішень зводиться до знаходження оптимуму. Серед оптимізаційних задач дуже відомими є задачі лінійного програмування. Задачами лінійного програмування являються такі оптимізаційні задачі, в котрих цільова функція і функціональні обмеження – лінійні функції, що приймають будь-які значення з деякої множини значень. Однією з головних цілей обробки даних є виявлення та аналіз взаємозв'язку між залежними показниками. На першому етапі дослідження для цього може застосовуватися такий метод обробки даних як графічний. Візуальний аналіз графіка дозволяє висунути гіпотезу про наявність позитивного або негативного зв'язку між обраними показниками (певної функціональної залежності), тобто припущення про те, що зростання одного показника супроводжується, як правило, зростанням (зниженням) іншого [2].

Головний висновок може бути таким, що незалежно від обраної професії, незалежно від життєвої ситуації людина повинна приймати раціональне рішення. Для того щоб запобігти помилок і отримати необхідну користь, потрібно розуміти весь процес прийняття рішення. Що стосується окремо менеджерів, то незалежно від їх рівня в організації, кожен з них рано чи пізно приймає безпосередню участь в вирішенні проблемної ситуації і для цього потрібні спеціальні знання, в тому числі і математичні, як необхідні і достатні.

Література

1. Сіднев С.П. Математичні методи підвищення якості управлінських рішень: [підручник] / С. П. Сіднев, О.Д. Шарапов. – К.: ІЗМН, 1997. – 450 с.
2. Трояновский В.М. Математическое моделирование в менеджменте : [Учебное пособие] / Трояновский В.М. – М.: Русская Деловая Литература, 1999. – 355 с.

ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Міхальова В.О. (Полтава)

Громадська організація – це об'єднання громадян для задоволення та захисту своїх законних соціальних, економічних, творчих, вікових, національно культурних, спортивних та інших спільних інтересів.

Об'єднання громадян – це добровільне громадське формування, створене на основі єдності інтересів для спільної реалізації громадянами своїх прав і свобод.

Найбільш поширеними різновидами громадських організацій у сучасному світі є: профспілки; організації інвалідів; ветеранські, жіночі, молодіжні, дитячі організації; наукові, технічні, культурно-просвітницькі, фізкультурно-спортивні та інші добровільні товариства; творчі спілки; різноманітні земляцтва, фонди, асоціації, товариства і т. ін. Характерною їх ознакою є документальне оформлення мети і завдань, організаційно-структурне забезпечення, що, власне, й відрізняє їх від громадських рухів.

В Україні з усієї сукупності суспільних об'єднань 21% становлять добродійні фонди, 7,2% — культурологічні, 2% — молодіжні.

Членами громадських організацій, крім молодіжних та дитячих, можуть бути особи, які досягли 14 років. Вік членів молодіжних та дитячих громадських організацій визначається їх статутами в межах, встановлених законами України.

У діяльності громадських організацій у випадках, передбачених їх статутами, можуть брати участь колективні члени. Для здійснення цілей і завдань, визначених у статутних документах, зареєстровані об'єднання громадян користуються правом:

- виступати учасником цивільно-правових відносин, набувати майнові і немайнові права;
- представляти і захищати свої законні інтереси та законні інтереси своїх членів (учасників) у державних та громадських органах;
- брати участь у політичній діяльності, проводити масові заходи (збори, мітинги, демонстрації тощо);
- ідейно, організаційно та матеріально підтримувати інші об'єднання громадян, надавати допомогу в їх створенні;
- створювати установи та організації;
- одержувати від органів державної влади і управління та органів місцевого самоврядування інформацію, необхідну для реалізації своїх цілей і завдань;
- вносити пропозиції до органів влади і управління;
- розповсюджувати інформацію і пропагувати свої ідеї та цілі;
- засновувати засоби масової інформації.

Громадські організації (ГО) відповідно до ст. 21 Закону України "Про об'єднання громадян" можуть мати у власності кошти та інше майно, передане їм засновниками, членами (учасниками) або державою, набуто від вступних та членських внесків, пожертвоване громадянами, установами та організаціями, а також майно, придбане за рахунок власних коштів чи на інших підставах, не заборонених законом.

Для об'єднання громадян або благодійної організації, яке тільки розпочинає свою діяльність, проблема легалізації стає першим випробуванням на здатність існувати.

Юридичний факт, що засвідчує утворення організації є установчі збори.

За українським законодавством, засновниками ГО можуть бути не менш як троє фізичних осіб, тому мінімальний склад учасників установчих зборів повинен бути – не менше 3 осіб.

При настанні передбачених у законі обставин юридична особа припиняє свою діяльність. Такими обставинами можуть бути:

- а) досягнення поставлених перед нею цілей (наприклад, після завершення будівництва об'єкта ліквідується будівельна організація, створена спеціально для його спорудження);
- б) закінчення певного строку, на який було розраховано діяльність юридичної особи (наприклад, на час дії надзвичайних обставин тощо).

Громадські організації є сукупністю об'єктивних, добровільних, суспільно корисних, постійно повторюваних, сталих і свідомо скоординованих для досягнення загальної мети соціальних зв'язків та відносин між індивідами, які добровільно об'єднуються для спільного задоволення власних специфічних потреб та інтересів, виступають у межах єдиного правового поля головною сполучною ланкою між державою та суспільством.

Література

1. Прокопенко В. Правове становище професійних спілок: сьогодення і перспективи. // Право України №6–1999.–С.106-109.
2. Закон України «Про об'єднання громадян» від 16 червня 1992 р.
3. І.С. Дзюбко, К.М. Левківський, В.П. Андрущенко та ін. Політологія: Підручник / За заг. ред. І.С. Дзюбка, К.М. Левківського. – К.: Вища шк., 1998. – 304 с.
4. Князев В. Конституційні гарантії прав, свобод та обов'язків людини і громадянина в Україні. // Право України – 1998.–№11.–С. 29-31.

ЖИТТЯ – ЦЕ НЕ ТІЛЬКИ БУТИ ЖИВИМ, АЛЕ Й ПОЧУВАТИ СЕБЕ ДОБРЕ

Максименко Ю.Г. (Полтава)

Для успішності процесів становлення і розвитку соціальної роботи і соціальної педагогіки в Україні величезне значення має вивчення, осмислення і адаптація досвіду. Виходячи із досвіду можна стверджувати, що соціальний працівник, соціальний педагог може і повинен працювати в різноманітних установах, які за відомчою приналежністю можна класифікувати на установи освіти, охорони здоров'я, соціального захисту населення, комітетів у справах сім'ї і молоді, установи, що відносяться до системи органів внутрішніх справ і юстиції та ін.

Зміни статусу людини в старості, викликані, насамперед припиненням або обмеженням трудової діяльності, трансформацією ціннісних орієнтирів самого способу життя і спілкування, а також виникненням різних ускладнень, як у соціально-побутовій, так і психологічній адаптації до нових умов. Точне і повне знання особливостей впливу соціально-психологічних і біологічних факторів на процес старіння особистості дозволить направлено змінити умови, спосіб життя старих людей таким чином, щоб сприяти оптимальному функціонуванню особистості похилої людини і робити тим самим стримуючий вплив на процес її старіння.

Сутність соціальної роботи з людьми похилого віку – соціальна реабілітація. У даному випадку така реабілітація – це відновлення в звичних обов'язках, функціях, видах діяльності, характері відносин з людьми. Головне для соціального працівника це перетворення людини похилого віку з об'єкта (клієнта) соціальної роботи в її суб'єкта.

Переважає більшість старих людей має потребу в самому широкому спектрі послуг і допомоги, що робиться їм сторонніми людьми, будь-то члени родини, сусіди, медичні, соціальні або благодійні організації.

У роботі з людьми похилого віку необхідно здійснювати індивідуальний підхід на основі не тільки глибокого вивчення особистих і професійно-ділових якостей, але і виявлення інтересів і потреб, створюючи умови для всілякого розвитку творчих здібностей і максимальної трудової віддачі.

З роками повільна і невпинна гуманізація суспільної свідомості, а також досягнення в різних галузях науки і техніки поставили питання про необхідність інтеграції людей з обмеженими можливостями, як соціальної групи, з рештою суспільства, тобто про їхню соціальну реабілітацію.

Провідним компонентом соціальної роботи з даною категорією є формування індивідуальності, соціалізації з урахуванням потенційних